

Sygn. akt III UK 140/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się A. K. na rzecz organu rentowego 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z 17 marca 2016 r., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w R. z 10 grudnia 2013 r., w ten sposób, że oddalił odwołanie ubezpieczonego A. K. od decyzji ZUS z 31 grudnia 2012 r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Powyższy wyrok zapadł po ponownym rozpoznaniu sprawy, wskutek wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2015 r., sygn. akt III UK 206/14, LEX nr 1755912. W ocenie Sądu Najwyższego, czynności kontroli jakości produkcji wykonywanej w laboratorium przemysłowym w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, porównywalnych do warunków panujących w hali produkcyjnej

na wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, podlegają zaliczeniu do takich prac na podstawie wykazu A do tego rozporządzenia działu XIV poz. 24. W świetle powyższego, konkluzja Sądu Apelacyjnego, że praca w charakterze laboranta w zakładach przemysłu chemicznego i lekkiego nie jest pracą w warunkach szczególnych na terenie jakiegokolwiek laboratorium zakładowego, nie została poparta adekwatnymi ustaleniami. Okoliczności te nie zostały w wystarczającym stopniu poddane analizie i proste ich zanegowanie bez rzeczowych argumentów powoduje, że konieczne jest ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd Apelacyjny w [...] ponownie rozpoznając sprawę przeprowadził dowód z opinii biegłego do spraw zarządzania i organizacji przemysłu z akt sprawy Sądu Okręgowego w R. sygn. akt IV U [...]. Zestawiając wnioski powyższej opinii z opinią biegłego A. B., uzyskaną w toku postępowania w rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny przyjął, że opinia biegłego A. B., jako oparta na błędnych założeniach oraz budząca wątpliwości co do obiektywizmu sporządzającego ją biegłego, jest nieprzydatna w rozpoznawanej sprawie. Z treści opinii biegłego złożonej w sprawie IV U [...], wynika m.in., że urządzenia którymi posługiwali się laboranci nie były tożsame z tymi na hali, lecz były zaadoptowane na potrzeby laboratorium pozostając gabarytowo mniejsze od tych występujących na hali produkcyjnej. Mniejsza była także ilość przerabianych surowców. Tym samym szkodliwość pracy laboranta była odpowiednio mniejsza od tej wykonywanej przez osoby zatrudnione przy produkcji w walcowni. Powyższe, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wyklucza jednoznacznie twierdzenie ubezpieczonego o porównywalności warunków pracy na obu wyżej wskazanych stanowiskach pracy.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 17 marca 2016 r. złożył ubezpieczony A. K., zaskarżając wyrok w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pełnomocnik skarżącego powołał się na oczywistą zasadność skargi, którą upatruje w dopuszczeniu przez Sąd odwoławczy dowodu z akt innej sprawy, w tym z opinii biegłego, którą potraktował, jako dowód w rozumieniu art. 258 oraz 278 k.p.c. Skarżący nie miał żadnej możliwości, aby

wypowiedzieć się co do dopuszczonych dowodów, czy też zażądać ich ponowienia przed Sądem rozpoznającym sprawę. Pełnomocnik podniósł także, że skoro doszło do sprzecznego z prawem dopuszczenia dowodów, to ustalony wyłącznie na ich podstawie stan faktyczny również należy uznać za nieprawidłowy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w razie przyjęcia jej do rozpoznania – o oddalenie skargi, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymagań skargi kasacyjnej jest zawarcie w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i odpowiednie uzasadnienie tego wniosku. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., III SK 24/07). Treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, lecz musi opierać się na argumentacji jurydycznej.

Jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty zostaje na jej oczywistej zasadności, to jest na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., pełnomocnik skarżącego winien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienie SN z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; postanowienie SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.), to znaczy, że w sposób ewidentny, na pierwszy rzut oka wadliwe.

Pełnomocnik skarżącego sprowadza się do wykazania oczywistego naruszenie przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy, a

sprowadzającego się do kwestii postępowania dowodowego. Sąd Apelacyjny postanowieniem wydanym na rozprawie 2 grudnia 2015 r. dopuści dowód z dokumentacji, która obrazuje warunki zatrudnienia ubezpieczonego, zalegającej w aktach sprawy IV U [...] Sądu Okręgowego w R.. Na rozprawie był obecny substytut pełnomocnika skarżącego. Na rozprawie z 17 marca 2016 r. Sąd Apelacyjny przeglądał odpis opinii biegłego z akt sprawy IV U [...]. Pełnomocnik skarżącego nie zgłosił żadnych nowych wniosków dowodowych. Stwierdził jedynie, że obowiązki skarżącego i wnioskodawczyni ze sprawy IV U [...] są nieporównywalne. W świetle powyższego nie sposób zgodzić się z twierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że skarżący nie miał żadnych możliwości, aby wypowiedzieć się, co do dopuszczonych dowodów.

Nie można także uznać, by przeprowadzając dowód z akt sprawy Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty, widoczny *prima vista* naruszył przepisy postępowania. Pełnomocnik skarżącego powołuje się w treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania m.in. na wyrok Sądu Najwyższego z 16 czerwca 1967 r., III PRN 9/67. Powyższy wyrok w swej tezie przeczy głównemu zarzutowi skarżącego. Wykorzystanie pisemnej opinii biegłego sporządzonej w innej sprawie uznaje się za możliwe, gdy żadna ze stron nie zgłasza do niej zastrzeżeń i nie żąda powtórzenia w toczącym się postępowaniu (podobnie w wyroku z dnia 8 marca 2007 r., III CSK 352/06). Skarżący stawiając się wraz z pełnomocnikiem na rozprawie 17 marca 2016 r. nie zgłaszał żadnych nowych wniosków dowodowych.

Tym samy zarzut oczywistej zasadności skargi, oceniany *prima vista*, należy uznać za nietrafny. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, rozstrzygając o kosztach postępowania w myśl art. 98 k.p.c.